

Sygn. akt: I C 1218/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	stażysta Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2018 r. w G.

sprawy z powództwa **M. L. (1)**

przeciwko **W. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. P. na rzecz powódki M. L. (1) kwotę 10.420 zł (dziesięć tysięcy osiemset dwadzieścia złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 maja 2015r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2958 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 1218/16**

UZASADNIENIE

Powódka M. L. (1) wniosła pozew przeciwko W. P. o zapłatę kwoty 10.820 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2015 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że strony dnia 28 lutego 2014 roku zawarły umowę na wykonanie zestawu mebli kuchennych. Wartość przedmiotu umowy ustalona została na kwotę 10.420 zł. Ustalono, że montaż mebli będzie bezpłatny, mimo to usługa ta została wyceniona na fakturze, a po korekcie jej wartość została doliczona do pozostałych elementów wyposażenia, przez co niezmienna pozostała wartość całego zamówienia. Zdaniem powódki usługa montażu została wykonana nieprawidłowo, co obniża wartość użytkową i estetyczną całego zestawu o 55 %. Powódka wskazała, że zgłaszała wady pozwanemu, który nawet pomimo interwencji u Rzecznika Konsumentów odmówił przyjęcia odpowiedzialności, kwestionując zarzuty tak powódki, jak i Rzecznika Konsumentów. Powódka dodała, że odpowiedź pozwanego na reklamację została złożona po upływie 14-dniowego ustawowego terminu. Ostatecznie powódka odstąpiła od powyższej umowy. Powódka domagała się nadto zasądzenia kwoty 400 zł tytułem zwrotu za wykonanie prywatnej opinii.

(pozew – k. 2-7)

Dnia 12 sierpnia 2015 roku Referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty.

(nakaz zapłaty z dnia 12.08.2015r. w sprawie I Nc 1096/15 – k. 103)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował twierdzenia powódki. Twierdził, że w sposób prawidłowy wywiązał się z przedmiotowej umowy. Wskazał, że wpisanie kosztów montażu w fakturę VAT wynikało z błędu. Zdaniem pozwanego zabudowa kuchenna wolna była od wszelkich wad. Jego zdaniem wartość wad wskazanych przez rzeczoznawcę, działającego na zlecenie powódki, nie przekracza 5 % wartości zabudowy. Dodał również, że nie miał możliwości sporządzenia własnej opinii.

(odpowiedź na pozew – k. 142-143)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. P. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w zakresie sprzedaży detalicznej mebli, sprzętu oświetleniowego i pozostałych artykułów użytku domowego prowadzonej w wyspecjalizowanych sklepach (kod (...) 47.59.Z).

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wydruk z (...) k. 102)

28 lutego 2014 roku strony zawarły umowę, której przedmiotem był zakup zabudowy kuchennej wraz z bezpłatnymi usługami transportu, wniesienia i montażu. Początkowo usługi transportu z wniesieniem oraz montażu mebli zostały uwzględnione w fakturze na łączną kwotę 1.097,56 zł netto, a po interwencji powódki pozwany wystawił fakturę korygującą, w której powyższe usługi określono jako bezpłatne, natomiast ich wartość doliczono do pozostałych składników zamówienia, przez co wartość umowy obniżona została o 0,01 zł i wyniosła 10.420,00 zł brutto. Cena została uiszczona przez powódkę.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zamówienie nr (...) z dnia 28.02.2014r. – k. 9-9v., informacja dot. montażu z dnia 28.02.2014r. – k. 11, fakturę VAT nr (...) z dnia 17.09.2014r. – k. 13-14, faktura korygująca VAT nr 4/11/2014/KOR z dnia 25.11.2014r. – k. 15-16, korespondencja e-mail – k. 18-24, korespondencja SMS – k. 26-27)

Montaż zabudowy kuchennej u powódki realizowany był w okresie od kwietnia 2014 roku do września 2014 roku przez D. L., działającego na zlecenie pozwanego, który osobiście nie odebrał zleconych prac. W czasie montażu powódka zgłaszała zastrzeżenia dotyczące prawidłowości montażu i samych mebli. Działania pozwanego nie doprowadziły do usunięcia wad zabudowy kuchennej powódki.

(dowód: zeznania świadków D. L. – k. 197-197v., płyta CD – k. 198, M. W. (1) – k. 212-213, płyta CD – k. 214, M. W. (2) – k. 213-213v., płyta CD – k. 214, K. L. – k. 213, płyta CD – k. 214, zeznania powódki M. L. (1) – k. 221-221v., 222-222v., płyta CD – k. 223, k. 170-170v., płyta CD – k. 172, pozwanego W. P. – k. 221v.-222, 170-171, płyta CD – k. 172)

Powódka dnia 08 kwietnia 2014 roku w protokole odbioru montażu wskazała na uszkodzenie frontu do pralki, uszkodzony siłownik gazowy 80N oraz niezamontowanie zabudowy rury CO.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: protokół – k. 164)

Pismem z dnia 06 października 2014 roku powódka zgłosiła pozwanemu reklamację, wskazując m.in. na wady wykonanego montażu. Powódka domagała się wydania karty gwarancyjnej na meble i akcesoria oraz usunięcia usterki lub zwrot kosztów naprawy. Powódka zobowiązała pozwanego do zajęcia stanowiska w terminie 7 dni z podaniem terminu i sposobu usunięcia nieprawidłowości. Pismo reklamacyjne zostało doręczone pozwanemu dnia 07 października 2014 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: reklamacja z dnia 06.10.2014r. – k. 52-53 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 54-54v., pismo Poczty Polskiej S.A. z dnia 11.12.2014r. – k. 56)

Pismem z dnia 22 października 2014 roku (nadany dnia 27 października 2014 roku) pozwany uznał reklamację za bezzasadną.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: pismo z dnia 22.10.2014r. – k. 61 wraz z kopią koperty – k. 58-59)

Powódka zwróciła się o interwencję do Miejskiego Rzecznika Konsumentów Urzędu Miasta w G..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: wniosek – k. 66-66v. wraz z pismem uzupełniającym z dnia 12.11.2014r. – k. 67)

Pismem z dnia 07 listopada 2014 roku powódka ponowiła swoje żądanie.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: pismo z dnia 07.11.2014r. – k. 63 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 64-64v.)

Pismem z dnia 20 listopada 2014 roku Miejski Rzecznik Konsumentów Urzędu Miasta w G. uznał reklamację powódki za zasadną, wskazując nadto, że jej odrzucenie po upływie 14-dniowego terminu jest bezskuteczne.

(pismo z dnia 20.11.2014r. – k. 69-70)

Pozwany pismem z dnia 03 grudnia 2014 roku zakwestionował powyższe stanowisko.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: pismo z dnia 03.12.2014r. – k. 72-73)

Dnia 08 maja 2015 roku powódka odstąpiła od umowy wykonania zabudowy kuchennej na podstawie zamówienia nr (...) z dnia 28 lutego 2014 roku z powodu wad dzieła i wniosła o zwrot kwoty 10.420 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Nadto powódka wniosła o zwrot kwoty 400 zł tytułem kosztów poniesionych na wykonanie specjalistycznej ekspertyzy przez rzeczoznawcę. Pismo zostało odebrane przez pracownika pozwanego dnia 11 maja 2018 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: pismo z dnia 08.05.2015r. – k. 75-78 wraz z załącznikami – k. 79-86 wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 87-87v.)

Pismem z dnia 26 maja 2015 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty powyższych kwot w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania. Wezwanie zostało odebrane przez pracownika pozwanego dnia 28 maja 2015 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: wezwanie z dnia 26.05.2015r. – k. 90 wraz z pełnomocnictwem – k. 91 wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 92-92v.)

Zestaw kuchenny wykonany został przez pozwanego w sposób wadliwy oraz niezgodnie ze sztuką stolarską. Obarczony był również istotnymi oraz niemożliwymi do usunięcia wadami w postaci: braku siłowników w szafce nad lodówką, obniżonej estetyki w związku z dziurami pozostałymi w korpusach szafek po odkręceniu kątowników oraz siłowników, braku możliwości przestawienia półek, zbyt małej ilości zawiasów w szafce przy oknie, łączenia trzech półek z bokami za pomocą kątowników metalowych, wadliwego montażu blatu (z pominięciem strugania kształtowego blatu).

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego T. C. – k. 229-231 wraz z płytą CD – k. 232, dokumentacja fotograficzna – k. 30-50, 166-168)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, dowodu z zeznań stron, świadków K. L., M. W. (1), M. W. (2), D. L. oraz biegłego sądowego z zakresu meblarstwa. Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. M. wobec nieskuteczności próby jego doprowadzenia na rozprawę oraz niewskazania adresu zamieszkania świadka

przez pozwanego w określonym przez Sąd terminie. Podobnie, pozwany nie wskazał adresu świadka M. L. (2), co skutkowało pominięciem tego dowodu.

W ocenie Sądu przedłożone przez strony dowody z dokumentów są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia okazała się prywatna opinia wykonana na zlecenie powódki, albowiem kwestia prawidłowości wykonania montażu mebli przez pozwanego była sporna i Sąd dopuścił w tym zakresie dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu meblarstwa.

W ocenie Sądu, brak było podstaw do kwestionowania zeznań powódki oraz świadków K. L., M. W. (1) i M. W. (2), które były spójne, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne. Nadto znajdują one odzwierciedlenie w przedłożonych do sprawy dokumentach. Zeznania świadka D. L. cechowała natomiast duża ogólność i dlatego nie przyczyniły się one znacząco do ustalenia stanu faktycznego. Sąd nie dał wiary tym zeznaniom w zakresie, w jakim świadek twierdził, iż powódka w trakcie montażu nie zgłaszała wad, co jest sprzeczne z konsekwentnymi zeznaniami powódki. Z dużą ostrożnością Sąd podszedł do zeznań pozwanego. Na uwadze należy mieć nie tylko to, że z oczywistych względów jest on bezpośrednio zainteresowany wynikiem procesu, tak samo jak powódka, ale również jego postawę w toku postępowania reklamacyjnego oraz korelację jego zeznań ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W ocenie Sądu nie można dać pozwanemu wiary, iż usunął on wady montażu mebli oraz, że montaż ten wykonany jest prawidłowo. Takie twierdzenia nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, zwłaszcza dokumentacji fotograficznej oraz opinii biegłego.

Ponadto, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania pisemnej opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu meblarstwa T. C.. Zdaniem Sądu opinia ta została sporządzona rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego, a nadto została napisana w sposób jasny, zrozumiały i nie zawiera luk czy sprzeczności. Przedstawione przez biegłego wnioski co do istnienia wad w montażu mebli u powódki, a także ich charakteru są kategorięczne, dobrze uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Nadto, opinia nie była kwestionowana przez strony. W tym stanie rzeczy, Sąd uznał opinię biegłego T. C. za w pełni wiarygodny i przydatny dowód do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Dokonując oceny sformułowanego przez powódkę roszczenia należało mieć na uwadze przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, ze zm.). Wprawdzie ustawa o sprzedaży konsumenckiej została uchylona przez art. 52 pkt 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014, poz. 827 ze zm.) z dniem wejścia jej w życie, tj. dnia 24 grudnia 2014r., jednakże zgodnie z art. 51 tej ostatniej ustawy, do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Podobne rozwiązanie przyjęte zostało odnośnie przepisu art. 627¹ k.c., który uchylony został przez art. 44 pkt 32 ustawy o Prawach konsumenta.

Zgodnie z art. 627¹ k.c. stronami tzw. konsumenckiej umowy o dzieło są: zamawiający - osoba fizyczna, która zamawia dzieło w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową oraz przyjmujący zamówienie - przedsiębiorca, który w zakresie działalności przedsiębiorstwa (prowadzenia działalności gospodarczej) przyjmuje dzieło do wykonania. W stosunku do takich porozumień wyłączono zastosowanie regulacji Kodeksu Cywilnego Tytułu XV „Umowa o dzieło” pozostawiając je rygorom ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu Cywilnego, która reguluje sprzedaż w zakresie działalności przedsiębiorstwa rzeczy ruchomej osobie fizycznej w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. W związku z tym do konsumenckiej umowy o dzieło nie znajdują zastosowania art. 637 i 638 w zw. z art. 556-576 KC, dotyczące odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady dzieła i rocznego terminu wygaśnięcia uprawnień zamawiającego, a przepis art. 10 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu Cywilnego, na mocy którego przyjmujący zamówienie odpowiada za niezgodność dzieła z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem dwóch lat od wydania dzieła, a roszczenie zamawiającego z tego tytułu przedawnia się z upływem roku od stwierdzenia niezgodności dzieła z umową (por. Wyrok Sądu

Okręgowego w Białymstoku z dnia 10 października 2013 r., sygn. II Ca 712/13, LEX nr 1849371). Na tożsamy zakres stosowania przepisów o sprzedaży konsumenckiej wskazuje ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie ustawy Kodeks cywilny. Wskazano w niej, że ustawę stosuje się do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny) (art. 1 ust. 1). Natomiast za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową uważa się również nieprawidłowość w jego zamontowaniu i uruchomieniu, jeżeli czynności te zostały wykonane w ramach umowy sprzedaży przez sprzedawcę lub przez osobę, za którą ponosi on odpowiedzialność, albo przez kupującego według instrukcji otrzymanej przy sprzedaży (art. 6).

Terminy w jakich konsument może realizować swoje uprawnienia przewidziane w art. 8 ustawy o sprzedaży konsumenckiej określone zostały w przepisie art. 10 tej ustawy. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy, sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem dwóch lat od wydania tego towaru kupującemu; termin ten biegnie na nowo w razie wymiany towaru. Roszczenia kupującego określone w art. 8 przedawniają się z upływem roku od stwierdzenia przez kupującego niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową; przedawnienie nie może się skończyć przed upływem terminu określonego w ust. 1. W takim samym terminie wygasa uprawnienie do odstąpienia od umowy (ust. 2). Zawiadomienie sprzedawcy o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową przerywa bieg przedawnienia. Przedawnienie nie biegnie w czasie wykonywania naprawy lub wymiany oraz prowadzenia przez strony, nie dłużej jednak niż przez trzy miesiące, rokowań w celu ugodowego załatwienia sprawy (ust. 3). Z pewnością powódka nie uchybiła powyższym terminom albowiem zarówno zawarcie umowy, jej wykonanie oraz postępowanie reklamacyjne toczyło się w 2014 roku.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Stosownie zaś do treści ust. 3 tego przepisu, jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna (ust. 4).

Odstąpienie od umowy jest ostatnim z uprawnień konsumenta przewidzianym w art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. W tym celu, aby je zrealizować musi wykonać przysługujące mu w pierwszej kolejności uprawnienia, przy zachowaniu przesłanek z art. 8 ust. 1-4 ustawy.

Powódka twierdziła, że montaż mebli kuchennych został rozpoczęty w kwietniu 2014 rok. Swoje zastrzeżenia do montażu powódka zgłosiła już dnia 08 kwietnia 2014 roku po zakończeniu usługi montażu mebli. Wówczas w protokole odbioru montażu wskazała na uszkodzenie frontu do pralki, uszkodzony siłownik gazowy 80N oraz niezamontowanie zabudowy rury CO. Z korespondencji e-mailowej prowadzonej pomiędzy stronami wynika, że jeszcze we wrześniu 2017 roku zgłoszone wady nie zostały usunięte. Powódka zgłaszała pozwanemu również inne usterki, o czym świadczy przesłany przez pozwanego harmonogram dotyczący zakończenia montażu zabudowy mebli kuchennych. Co prawda pozwany przystąpił do usunięcia wad, jednak nie zostały one usunięte. Stwierdzenie tej okoliczności wymagało wiedzy specjalnej. Biegły sądowy T. C. stwierdził, że przedmiotowy wyrób wykonany został w sposób wadliwy oraz niezgodnie ze sztuką stolarską, a także obarczony jest istotnymi oraz niemożliwymi do usunięcia wadami. Okoliczności te potwierdzają zeznania świadków K. L., M. W. (1) i M. W. (2) oraz powódki, a także przedłożona przez nią dokumentacja fotograficzna. Wobec powyższego powódka pismem z dnia 06 października 2014 roku złożyła ponowną reklamację, która nie została przez pozwanego uznana. Pozwany w dalszym ciągu odmówił uznania reklamacji za zasadną i nie usunął wad. W tej sytuacji powódka skorzystała z przysługującego jej uprawnienia do odstąpienia od umowy. Zdaniem Sądu powódka spełniła przesłanki określone w powyższym przepisie. Z opinii biegłego wynika, że powódka nie może żądać naprawy ani wymiany, a dodatkowo pozwany nie zdołał uczynić zadość swojemu obowiązkowi. Stwierdzone wady montażu zabudowy kuchennej powódki nie zostały usunięte w

wyznaczonym przez powódkę terminie, który upłynął najpóźniej dnia 15 października 2014 roku, a jeśli przyjęć 14-dniowy termin wynikający z powyższej ustawy, to dniem tym jest 22 października 2014 roku. Powódka formalnie odstąpiła od umowy dnia 08 maja 2015 roku, a więc z zachowaniem ustawowego terminu do dokonania tej czynności. Sąd podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 05 marca 2004 roku w sprawie I CK 329/03 (LEX nr 599732), zgodnie z którym zlecający wykonanie dzieła może odstąpić od umowy tylko w wypadku, gdy wady (niezgodność) są istotne a zatem treść przepisu wskazuje, że muszą to być wady wyróżniające się znacznym ciężarem nieprawidłowości. Wady istotne to takie, które czynią dzieło niezdatne do zwykłego użytku. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Skoro powódka skutecznie odstąpiła od łączącej strony umowy, to zgodnie z art. 494 k.c. pozwany zobowiązany był do zwrotu powódce całej ceny umowy, tj. kwoty. 10.420 zł. Zgodnie bowiem z art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I. wyroku na podstawie art. 494 k.c. w zw. z art. 8 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.420 zł. Sąd zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 19 maja 2015 roku do dnia zapłaty zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd miał na uwadze, że powódka skutecznie odstąpiła od umowy dnia 08 maja 2015 roku, tym samym zakreślając 7-dniowy termin do zwrotu ceny. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu dnia 11 maja 2018 roku, zatem od dnia 19 maja 2015 roku pozostawał on w zwłóce w spełnieniu świadczenia na rzecz powódki.

Sąd nie uwzględnił żądania zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii. W okolicznościach niniejszej sprawy – zdaniem Sądu – przedmiotowa opinia była zbędna, albowiem powódka od początku zarzucała wadliwość wykonania montażu mebli, co widoczne było również na załączonej dokumentacji fotograficznej. Stąd jedynym sposobem rozstrzygnięcia sporu było wytoczenie powództwa. Wobec powyższego w punkcie II. wyroku na podstawie art. 494 k.c. a contrario powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.491 ze zm.) i uznając, że powódka wygrała proces niemal w całości zasądził od pozwanego na rzecz powódki całość kosztów procesu (2.958 zł), na co składały się: opłata sądowa od pozwu (541 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika – adwokata w stawce minimalnej (2.400 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Sąd miał na uwadze, że powyższe rozporządzenie utraciło moc już po wniesieniu pozwu, co nastąpiło dnia 07 sierpnia 2015 roku. Błędnie wskazał pełnomocnik pozwanego w piśmie z dnia 11 maja 2017 roku, iż pozew został wniesiony w lutym 2016 roku.